

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

21. Vtrum Pelagiani sententiam suam de vitâ aeternâ parvulis non baptizatis danda, tandem mutaverint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

naturalem intellexerint, Innocentium Papam maximeque Augustinum tot laboriosas disputationes in arena fundasse, atque adeo in re tam seria esse negatum, ut qui de bobus interrogatus, de asinis responderit, & per viginti circiter annos quibus cum isto Pelagiano errore luctatus est, in manifesta æquivocatione persistendo aërem verberasse, quod asserere

A quia absurdum, & sanctissimo doctissimoque viro ipsique Sedi Apostolicæ injuriosum est, restat ut Pelagiani per vitam æternam quam parvulis sine baptismo morientibus tribuunt, nihil aliud intellexerint quam vitam illam æternam quam supra omnes naturæ vires Deus electis suis in mortuorum resurrectione largietur.

Vtrum Pelagiani sententiam suam de vita æterna parvulis non baptizatis danda tandem mutaverint?

C A P V T X X I.

VIR quidam illustris & magnopere in Augustini lectione versatus nonnulla ex istis argumentis vidit: quibus fractus existimavit sine S. Augustini injuria negari nullo modo posse quin id quod conficere videntur prorsus verum sit, nempe Pelagianos vitam illam æternam supernaturalem seu claram visionem Dei parvulis sine baptismo ex hac vita rapiti promississe. At verò cum non minus manifestum esse videatur, eos per vitam illam æternam non nisi quandam felicitatē ordinis naturalis intellexisse, utramque sententiam eos diversis temporibus tenuisse arbitratur. Nunquam enim Augustinus, ait ille, ad convincendos Pelagianos eis objeceret ex Scripturis vitam æternam quam parvulis promittebant, non dari neque à Deo promitti in prædictis Scripturis, nisi baptizatis & Christi membris, si Pelagiani de beatitudine tantum naturali loquerentur aut per vitam æternam, illam solam naturalem felicitatem intelligerent. Vult itaque Pelagium ejusque discipulos initio suæ hæresis docuisse, parvulis sine baptismo decedentibus, quia sine peccato nascerentur dari extra regnum cælorum gaudia vitæ æternæ, qua in societate Christi ac Sanctorum beati perfruuntur. *ut constat, inquit, ex Innocentio Pontifice in Epistola ad Patres Concilii Milevitani, quam supra de manducatione corporis & sanguinis Domini ad vitam æternam necessaria allegavimus & Augustino etiam visum paulò ante ostendimus. Contra hunc igitur Pelagianorum errorem vult omnia Augustini argumenta quæ proximè recensuimus militare: quibus convictos & à primo illo sensu depulsos, aliam beatitudinem naturalem dari parvulis prædicare cœpisse. Probat hanc eorum mutationem ex illo de prædestinatione Sanctorum loco quem supra vidimus: Hoc si audirent Pelagianum non tam laborarent, quæere parvulis extra regnum Dei, se scio cuius suæ felicitatis locum, maxime quando convincuntur non eos habere posse vitam æternam qui non in ducaverunt carnem, nec biberunt sanguinem Christi. Vbi aperte jam convicti de falsitate dogmatis, quo beatitudinem supernaturalem quæ per manducationem illam obtinetur, parvulis promittebant; recurrere Pelagianos putat ad aliam naturalem, quæ per illud, nescio cuius felicitatis locum, significetur. Si autem*

A ab illo doctissimo viro quæreremus quo tempore inducta fuerit illa mutatio, responderet, arbitror, vel statim atque hæresis Pelagiana damnata est, vel certe paulò ante eum Pelagius in Concilio Palesino retractavit hanc propositionem, *Infantes et si non baptizentur habent vitam æternam* Dilucidis enim verbis dicit jam eo tempore quo Augustinus contra Iulianum scriberet, quod contigit paulò post, Pelagianos illam sententiam de supernaturali quæ parvulis extra regnum cælorum daretur felicitate mutasse. Sed pace illius dixerim non rectè mutationem illam ex Augustino colligit imò sine dubio in illa asserenda hallucinatur. Eandem enim vitam æternam eandemque felicitatem sive naturalis ea fuerit sive supernaturalis, ab initio usque in finem Pelagiani parvulis tribuerunt.

Nam si autores illius mutationis investigemus qui convicti argumentis Augustini naturalem illam felicitatem induxerint, illi fuerint necesse est qui cum Sancto illo Doctore de ista difficultate congressi sunt: quos alios nullos invenimus nisi Pelagium aut Iulianum: sive mutationem illam propria ingenij dexterritate commenti sint, sive Celestium aliumve comminiscendi artificem subsecuti. At verò Pelagius item quæ Iulianus, in eadem prorsus sententia quam ante Concilium etiam Palesinum, hoc est hæresi emergente, tenuerant, sine mutatione perliterunt etiam tum, cum illam jam inveciam fuisse contendunt, hoc est, luctante cum Augustino Iuliano. Testatur hoc expressis verbis Augustinus in illis ipsis contra Iulianum libris, qui hæresi jam proscripta damnataque conscripti sunt. *Sed nunquid infantes etiamsi non baptizentur, habere vitam æternam, illa calliditate, in aliud detorqueere vel ullis solijs scilicet operire potuissent* Exponendo scilicet aliter quam à iudicibus capiebatur. Nonne aperte indicat, eos ne quidem distinctionis illius calliditatem de duplici vita æterna seu felicitate extra regnum cælorum reperire potuisse, per quæ sententiam suam in aliud detorqueendo palliarent? Nam subdit: *Eos enim qui hoc dicunt, non potuit apud Catholicos iudices nisi dñare Pelagius, & quod sentiebat damnavit coram hominibus, damnari metuens ab hominibus.* Ecce habes apertissime, non solum id quod dicebat *infantes etiamsi non baptizentur*

Cap. 23. f. 50
lib.

Lib. 2. com.
Eul. c. 5.

Cap. 13

H

zentur

zetur habere vitam aeternam, sed etiam quod sub illis verbis sentiebat, coram iudicibus Palestinis damnasse Pelagium, ubi mutatio illa emeruisse existimari posset. Sed jam audi reliqua: Nam si hoc non sentitis, nobis utiq; consentitis, Sed quia nobis non consentitis, illud sine dubitatione sentitis. Et quomodo illud quæso sequitur cum detur medium beatitudo scilicet illa recenter excogitata naturalis, quam parvulis nunc mutata priore sententia tribuendo, neque cum Catholica fide consentient quæ damnandos asserit, neque cum eo quod ante fenserant, & in Synodo Palestina damnarunt? sed pergit Augustinus, Ac per hoc orientales vos iudices damnant, à quibus Pelagius damnari timens, eos qui sentiant ista damnavit, cum eis quos damnavit profecto damnandus, quia id quod negavit ore, corde servavit. Viden illud ipsum quod ante sentiebat & ore negatum fuerat, corde esse servatum, ac propterea etiam secundo ab ipsdem iudicibus posse damnari? quod non ex conjecturis incertis Augustinus suspicatur, Nam, addit, quod verbis eius anathematizatur, in litteris eius invenitur. Et statim etiam ipsum Iulianum strinxit circumlamine, quo conficiat, quod si post Pelagij damnationem adhuc dicat, infantes non baptizatos habere vitam aeternam: à Palestinis iudicibus etiam ipse damnatus sit; sin autem neget; poenam sine culpa parvulis infligere convincatur. Nonne inutilis est ista Augustini ratio & stramineum in Iulianum vinculum, si aliam jam vitam aeternam quam tempore Palestinae Synodi parvulis fabricaverint? Nonne una distinctio vincula, qua se non nisi vitam felicitatis cuiusdam naturalis nunc parvulis polliceri diceret ex iudicium illorum sententia & manibus laboretur?

Sed jam fundamentum illud inspiciamus, quo nunquam Augustinus putatur usurus fuisse illis rationibus ac scripturis, quibus fides, baptisimus, manducatio corporis ac sanguinis Domini ad vitam aeternam obtinendam necessaria esse dicuntur, si Pelagiani parvulis naturalem tantum felicitatem ascriberent. Ut plane necesse sit eos aliquando saltem initio sui erroris, supernaturalem illam claræ visionis Dei beatitudinem parvulis promississe. At ego vicissim refero: si recta illa firmaque consequentia, necesse est igitur, ut etiam in medio & in fine sui erroris, hoc est ab initio usque ad finem, eandem illis supernaturalem felicitatem attribuerint. Nam Augustinus ipsdem semper armis in illud monstrum usus est, ipsdem scripturis ipsdemque rationibus errorem illum à

Epist. 106.
ad Paulin.

primo ejus ortu in Pelagio usque ad ejus occasum in Iuliano oppugnavit, stravit, & intercessit. Nam in Epistola ad Paulinum quæ statim à Pelagij damnatione conscripta est, sic eodem argumento utitur: Cogitur itaque respondere quod Pelagius in Ecclesiastico iudicio ut aliquo modo Catholicus pronuntiaretur, anathematizare compulsus est, infantes, etiam si non baptizentur, habere vitam aeternam. &c. Ac per hoc contra sententiam Domini despectabit dicentis: Nisi manducaveritis carnem filij hominis & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis; illam utique quæ post hanc

A vitam futura est, & contra Apostolicae Sedis auctoritatem, scilicet Innocentij qui illa scriptura usus est. Et contra ipsius Pelagij verba apud Episcopos, à quibus audiebatur expressa ubi anathematizavit eos qui dicerent infantes, &c. Et in libris ad Bonifacium quæ post Epistolam illam paulo antelibros contra Iulianum exarati sunt, sic eodem argumento utitur: Datus est extra regnum Dei locum salutis & vite aeternae nisi non fuerint baptizati. Nec attulit quod scriptum est: Qui ex deditur & baptizatus fuerit, alius erit qui vero non crediderit & nōn baptizatus. &c. Nec illud cogitavit eos vitam habere non posse qui fuerint exprobrati & sanguinis Christi, dicit ut ipse, nisi manducaveritis &c. Aut, si evangelium vobis cogimini confiteri, nec vitam aliter posse habere parvulos de corpore exeuntes nisi fuerint baptizati &c. Quod idem argumentum contra Celestium reperit libro secundo ad eundem Bonifacium capite quarto,

B etiam Innocentij Pontificis nomine interposito, qui eodem telo Pelagium jugulaverit. Et in ipsis libris adversus Iulianum, ubi jam convictos Pelagianos ad aliam beatitudinem naturalem confugisse dicitur, sic eodem argumento utitur: Sancto Innocentio vide quid respondens qui nihil aliud de hac re sapit, quam &c. Qui denique parvulos deservunt, nisi manducaverint carnem filij hominis vitam habere non posse. Hinc responde, mox ipsi Domino, cuius ille Antistes usus est testimonio, & deinde magno Dei tam capitali supplicio puniatur, si peccatum a nascitibus originale non trahitur? Denique in ultimis & imperfectis adversus eundem Iulianum libris quos vicinissimus morti scripsit, sic eodem usus est argumentor: Cur ministratur Sanguis qui de similitudine carnis peccati remissionem suus est peccatorum quem bibit parvulus ut habere possit vitam si de nulla peccati origine venit in mortem? &c. Tam dic evidenter quod

C latenter sentis, quoniam satum prolixæ tuæ disputatione quid sentis, dic, inquam, parvulus frustra fieri Christianus (per baptismum) sed videretur remissionem debere dicere Christianam. Nec vero, si omnia Divi Augustini scripta revolverimus, quibus errorem illum etiam in fine vite prostravit, nullum facile inveniemus argumentum quo non ante sapius usus fuerit, quando adhuc supernaturalem illam putantur felicitatem parvulis promississe, neque illum antea, quod non postmodum etiam adhibuerit, ut merito dici debeat, si in initio Pelagianum non mendaciter Augustino opponere potuissent, ut ille auctor putat, eum in sua disputatione huc gari, nisi beatitudinem illam claræ visionis Dei quam baptisimus & scripturae illa respiciunt a parvulis tribuissent, etiam in fine negotiationem illam & exprobrare potuissent ut qui contra homines jam naturalem dumtaxat felicitatem parvulis pollicentes, tanquam quid ulterius diceret non inveniens, ipsdem adhuc scripturis & argumentis nihil ad Rhombum concludentibus uteretur.

Quid igitur, inquires, his angustiis undique coarctantibus pro dissolvendo hoc nodo dici debet. Antequam eum tentem solvere, adhuc paulo arctius interposita aliquanto latiori de parvulorum statu disputatione stringendus est.

Ipsdem

Lib. 1. c. 11.

Lib. 1. cont.
Jul. c. 4.

Joan. 6.

Lib. 5. cont.
Jul. oper. in
pers. f. 237.

Ep. 106.